Itai

Itai

În mijlocul suferinţelor despre care am vorbit, străluceşte minunat fidelitatea şi afecţiunea lui Itai din Gat. Să ne amintim că şi Goliat era din Gat. Posibil că cei doi oameni să fi fost prieteni. îmi vine să cred, deşi s-ar putea să mă înşel, că Itai s-a alipit de David când acesta din urmă l-a biruit pe cam-pionul în care locuitorii Gatului îşi puseseră încrederea. Mai târziu, David avea să se refugieze la Achiş pentru a se pune la adăpost pe când îl urmărea Saul (1 Samuel 21), aducând cu el sabia lui Goliat. Nu ne miră faptul că David nu a fost luat drept prieten şi a fost nevoit să facă pe nebunul pentru a scăpa de vrăjmaşii lui. Itai a fost martor la toate acestea, privindu-l pe acela pe care avea să-l urmeze mai târziu. La sfârşitul vieţii sale de pribegie, David căuta din nou adăpost la Gat, în momentul când părea că-şi pierduse orice speranţă. De data aceasta însă, Achiş îl primeşte cu bunăvoinţă, îi acordă o cetate în care să locuiască şi-i promite chiar încredinţarea propriei sale vieţi (1 Samuel 28.2). A putut Itai să-l cunoască pe David şi să se lege de el tot mai mult in timpul acestui surghiun? Cuvântul Domnului nu ne spune clar lucrul acesta, însă am putea presupune că aşa s-a şi întâmplat. Şi iată că acest locuitor al Gatului îşi ia oamenii şi familia, părăseşte Filistia, ţara sa natală, atras, nu de prosperitatea lui Israel, ci de persoana regelui (2 Samuel 15.19-23). Deşi David a trebuit să reia viaţa de pribegie, Itai nu a şovăit nici o clipă, ci a rămas statornic şi devotat regelui contestat, măcar că acesta a încercat să-1 determine să-şi schimbe hotărârea: „Pentru ce să vii şi tu cu noi? Întoarce-te şi rămâi cu împăratul, pentru că eşti străin şi ai fost luat chiar din ţara ta. De ieri ai venit, şi azi să te fac să rătăceşti cu noi încoace şi încolo, când nici eu însumi nu ştiu unde mă duc! întoarce-te şi ia şi pe fraţii tăi cu tine. Domnul să Se poarte cu tine cu bunătate şi credincioşie!" Dar ce frumos a fost răspunsul lui Itai: „Viu este Domnul şi viu este domnul meu, împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi şi robul tău!" Răspuns care ne duce gândul la Rut şi la cuvintele rostite de ea către Naomi. Şi Itai şi Rut proveneau dintre Neamuri, dar ce răspuns uimitor în gura lor! Sub impulsul unui ataşament profund care le umplea inimile, cei doi au părăsit ţara de baştină şi rudeniile lor, fără un gând mai dinainte, ca şi cum ar fi cunoscut valoarea cuvintelor Mântuitorului: „Cine iubeşte pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; şi cel ce iubeşte pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cel ce nu-şi ia crucea şi vine după Mine nu este vrednic de Mine" (Matei 10.37-38).

David s-a adresat lui Itai foarte scurt şi categoric: „Du-te şi treci!" Oare să nu-l fi mişcat pe el devotamentul dovedit de Itai? Evident că regele era foarte preocupat, iar slujitorul său l-a înţeles; sunt momente în viaţă când inimile comunică şi se înţeleg din puţine cuvinte, când oamenii se înţeleg din priviri.

„Şi Itai din Gat a trecut cu toţi oamenii lui şi toţi copiii care erau cu el." Au coborât dealurile abrupte şi necultivate până la Iordan, au traversat apele sale murdare în plină noapte. Copiii vor fi pus întrebări pentru a şti încotro se duc, iar Itai nu va fi putut spune decât atât: „Noi urmăm pe împăratul!"

Să-i învăţăm şi noi pe copiii noştri să urmeze şi să iubească din copilărie pe împăratul împăraţilor!